

Sygn. akt III AUz 41/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSA Irena Mazurek

Sędziowie SSA Małgorzata Moskwa

SSA Barbara Gonera (spr.)

po rozpoznaniu w dniu *30 maja 2019 r.*

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku *R. S. (1)*

przeciwko *Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W.*

o wysokość świadczeń

na skutek zażalenia R. S. (1) na postanowienie Sądu Okręgowego

w R. z dnia 18 lutego 2019 r. sygn. akt IV U 133/19

p o s t a n a w i a :

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 lutego 2019 r. (sygn. akt IV U 133/19) Sąd Okręgowy w Rzeszowie zawiesił postępowanie w sprawie z odwołania R. S. (1) od dwóch decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W. z dnia 5 czerwca 2017 r. ponownie ustalających od dnia 1 października 2017 r. wysokość emerytury i renty inwalidzkiej wnioskodawcy , przy zastosowaniu art.15 c i art. 22a

w zw. z art.32 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t. j. Dz.U.

z 2018 r.,poz.132 ze zm.) , w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 16 grudnia 2016 r.

(Dz.U. z 2016 r. poz. 2270), uznając ,że rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku postępowania toczącego się przez Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie P 4/18 .

W podstawie prawnej orzeczenia powołany został art. 177 § 1 pkt 3¹ k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył R. S. (1) wnosząc

o jego uchylenie celem merytorycznego rozpoznania jego odwołań przez sąd pierwszej instancji , przy zarzucie ,że zaskarżone orzeczenie wydane zostało

z naruszeniem art.177 §1 pkt 3¹ k.p.c. jako ,że wstrzymanie – nadto fakultatywne - biegu postępowania w jego sprawie na czas bliżej nieoznaczony (przy znanym powszechnie opieszałym procedowaniu Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 4/18) doprowadziło do naruszenia jego prawa do sądu i rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie (art. 45

ust.1 Konstytucji RP i art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności). Niezależnie od tego skarżący akcentował ,że sądy powszechne są uprawnione do badania zgodności stosowanych przepisów ustawowych z Konstytucją , przy wskazaniu na art.8 w zw. z art.173 i art.178 ust.1 Konstytucji RP i powołaniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r. I PKN 90/98 , OSNP 2000/1/6 .

Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W. nie ustosunkował się do treści zażalenia odwołującego się .

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie , rozpoznając zażalenie R. S. (1) , zważył co następuje;

Zażalenie jest w pełni zasadne, co skutkować musi orzeczeniem reformatoryjnym prowadzącym do uchyleniem zaskarżonego postanowienia, celem merytorycznego rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji .

Zgodzić się bowiem w zupełności ze skarżącym przyjdzie ,że w zaistniałej sytuacji procesowej nieuzasadnione było zawieszenie postępowania na podstawie art.177 §1 pkt 3¹ k.p.c. Jakkolwiek bowiem bezsporne jest ,iż przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie

P 4/18 toczy się postępowanie w związku z pytaniem Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. akt XIII I U 326/18 o zgodność z Konstytucją zastosowanych przez organ rentowy

w zaskarżonych przez R. S. (1) decyzjach przepisów ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin , to jednak wstrzymanie - nadto jedynie fakultatywne- tylko z tego powodu biegu procedowania

w przedmiotowej sprawie nie da się pogodzić z konstytucyjnym uprawnieniem wnioskodawcy do rozpoznawania jego sprawy bez zbędnej zwłoki (art.45 ust.1 Konstytucji RP) . W tym kontekście zauważyć już na wstępie wypadnie ,że tą właśnie przesłanką kierował się Sąd Apelacyjny w Warszawie , wyznaczając w trybie art.44 k.p.c. na wniosek Sądu Okręgowego w Warszawie - do rozpoznania odwołań R. S. (1) - Sąd Okręgowy w Rzeszowie (nota bene wydane w tym przedmiocie postanowienie pochodzi z dnia

9 stycznia 2019 r. , w sytuacji gdy sprawa P 4/18 zawisła przed Trybunałem Konstytucyjnym jeszcze w dniu 27 lutego 2018 r. , a więc nie było intencją tego Sądu następcze zawieszenie postępowania przez sąd wyznaczony , bo przecież mógł to już uczynić właściwy Sąd Okręgowy w Warszawie). Z kolei procedowanie Trybunału Konstytucyjnego w powołanej sprawie na chwilę obecną ograniczyło się jedynie do pozyskania i to dopiero w dniu 28 listopada 2018 r. stanowiska Sejmu RP, tym samym trudno przewidzieć kiedy zapadnie końcowe orzeczenie. Tymczasem odwołujący się R. S. (2) poza zarzutami niekonstytucyjności zastosowanych przez Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W. w sprawie wysokości jego świadczeń przepisów prawa materialnego, podniósł także zarzuty dotyczące nieprawidłowego zakwalifikowania okresu od 1 lipca 1988 r. do 31 lipca 1990 r. jako okresu pełnienia przez niego służby na rzecz totalitarnego państwa , powołując się w tym względzie tak na dowody z dokumentów jak i dowody osobowe . Trzeba zaś w tym miejscu przypomnieć to co wyartykułował już Sąd Najwyższy , przy okazji rozpoznawania uprzednich spraw „dezubekizacyjnych” ,że sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji

o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięi Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby) jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby |w organach bezpieczeństwa państwa) - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., II UZP 10/11 OSNP 2012/23-24/298. Inna rzecz ,że na chwilę obecną nie zostało też wyjaśnione , czy odwołujący się uzyskał decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych o wyłączeniu wobec niego stosowania art.15 c ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, o co występował

w trybie art. 8 a tej ustawy jeszcze w dniu 8 grudnia 2017 r. Wszystko to więc powoduje konieczność merytorycznego rozpoznania sprawy

(tu też niezbędne będzie ustalenie ,czy wnioskodawca był objęty poprzednią ustawą „dezubekizacyjną” powodującą zmniejszenie jego świadczeń , a jeżeli tak, to czy ten sam okres jego służby na rzecz totalitarnego państwa jak ten wskazywany obecnie , podlegał wówczas ocenie , przy przyjęciu właściwych skutków tego ustalenia). Gdyby się zaś ostatecznie okazać miało ,że rozstrzygnięcie sporu zależeć będzie jednak wyłącznie od oceny konstytucyjności mających mieć zastosowanie w sprawie przepisów , to sąd pierwszej instancji dopiero wówczas zdecyduje czy korzystają one z domniemania konstytucyjności

(przy ewentualnym następczym wznowieniu postępowania w trybie art.401¹ k.p.c. w przypadku wyroku Trybunału Konstytucyjnego orzekającego o niezgodności tych przepisów z ustawą zasadniczą) czy też odmówi ich zastosowania , do czego też jest uprawniony

w ramach sądowej kontroli konstytucyjnej „ad casum „(por. m.in. przywołany już przez skarżącego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r. I PKN 90/98 , OSNP 2000/1/6).

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów i podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji .